

Episode: *Phaedrus* (247c6-8)

Yorgos Kentrotis (1958 –)

Translated and introduced by Paschalis Nikolaou

Yorgos Kentrotis was born in 1958 in Laconia, the Peloponnese. Following studies in Law at Greek and German universities, he was eventually won over by literature and translation. He is currently Professor in Translation Theory at the Ionian University in Corfu. Since the early 1980s he has steadily produced translations from ancient Greek, Latin, German and Russian—of works by, among others, Plato, Cicero, Robert Musil, Pablo Neruda, Vladimir Mayakovsky and Bertolt Brecht. His essays and monographs on comparative literature, poetics and translation are widely recognized. A first collection of his poems appeared in 2006; Kentrotis has published five collections since. In 2014, he put out a collection of no less than 500 of Brecht's poems in Greek translation, as well as a selection of epigrams from the *Palatine Anthology*. A similar edition of Paz's poetry is forthcoming. Most recently in 2015, he published the long-awaited Greek translation of Giambattista Vico's (1668–1744) *La Scienza Nuova* (1725).

* * *

You witnessed it, then: silence taking flight:
Trembling; unsteady
 less than certain,
 lost.

Thank you, . . . Sir . . .
she said
—she must have seen you were a foreigner—
an awkward smile on her face
as those long pearly-white fingers slid
 all of them at once
through the palm you'd offered
so that she could get up
 after slipping on
 the crystallized snow
outside that rosy-brown granite building;
the rectangle of a Nordea bank.

Let her remain colourless
let her remain formless
let her stay impalpable
 —and untouched, intact . . .

Let the soul's *essence*
shrivel or swell to its content,
you witnessed it, even so,
through the eyes of *nous*; the soul's pilot.

'Episode: *Phaedrus* (247c6-8)' by Yorgos Kentrotis. Translated by Paschalis Nikolaou.
Transnational Literature Vol. 9 no. 2, May 2017.
<http://fhrc.flinders.edu.au/transnational/home.html>

να σηκωθεί
από το γλίστρημα
στο κρουσταλλιασμένο χιόνι
έξω απ' το γρανίτινο κτίριο,
το επιβλητικά φαιορόδινο και τετράγωνο
της Nordea.

Ας είναι αχρώματη·
ας είν' ασχημάτιστη·
ας είναι αναφής . . .
–ανέγγιχτη, άπιαστη . . .

Ας είναι ό,τι θέλει α- και αν- και μη και όχι
η ουσία της ψυχής
–εσύ τη βλέπεις παρά ταύτα–
με τα μάτια του κυβερνήτη νου.
Ε τ σ ι είδες και το πέταγμα της σιωπής:
ένα ασταθές,
αβέβαιο,
χαμένο φτερούγισμα
ένα φτερούγισμα της ψυχής
σου . . .

Merci beaucoup, Monsieur!
–νόμισε τελικά πως είσαι γάλλος ή νότιος
και ξέρεις ή καταλαβαίνεις γαλλικά–
σου είπε έπειτα
και δεν είχε πια καμμιάν αμηχανία απολύτως.
Στα κρινοδάχτυλά της τα περλένια
εχόρευε αμήχανη εσένα μόνο
η διχόρροπη σιωπή σου,
καθώς ακόμα έψαχνες να βρεις . . .
να θυμηθείς . . .

–το είχες δει στο λεξικό
και το 'χες μάθει
(έτσι . . .
δια πάσαν χρήσιν . . .
ποτέ δεν ξέρεις!)

πως λένε *You're welcome*
στα φιλλανδικά.

Μα η ώρα της Χρήσεως επέστη,
κι εσύ τότε εψέλλισες εν τέλει
ένα χαμένο *Τίποτα*
που δεν της είπε τίποτα,
εξόν, βεβαίως, τον ακατανόητο στ' αφτιά της
και μισομασημένο από σένα τρισύλλαβο ήχο του.